

José Agustín Goytisolo

Poeta i advocat, és el germà gran de la saga dels Goytisolo. Fill d'un home de ciència, la seva afició a escriure li ve de molt jove, quan jugava amb els seus germans a la biblioteca de la mare, morta en un bombardeig a Barcelona durant la guerra civil. El seu últim llibre, "El rey mendigo", és una col·lecció de poemes sobre personatges històrics i actuals. Actualment, compagina les traduccions al castellà amb la poesia i les col·laboracions als diaris. Aficionat a la caça i amant de la natura, ha publicat fa poc el seu primer llibre en català, que tracta dels parcs naturals a Catalunya. En aquesta obra, que ell mateix defineix com un passeig pels parcs naturals, parla de plantes, animals i diverses localitats catalanes.

José Agustín Goytisolo, que viu des de fa trenta anys al carrer de Marià Cubí, entre Santaló i Muntaner, inicia el dia ideal en un dels parcs més bonics de la ciutat: el Turó Parc. En aquests jardins porta sovint a jugar el seu nét de quatre anys, Víctor, el qual adora, i passa llargues estones amb ell al parc. "M'agrada mirar com juga amb els altres nens. En aquests moments, quan ningú no el mira, és quan realment mostra la seva personalitat, quan realment és ell". Després de passejar pel parc, ple de records del seu nét, el poeta decideix anar al cafè Velódromo: "Aquest és un dels pocs cafès antics que encara queden a Barcelona. M'agrada venir aquí a fer l'aperitiu i pendre algunes notes". Quan arriba l'hora de dinar, José Agustín Goytisolo, que no és un gran gurmet però sí una persona de gran sensibilitat, escull un local molt acollidor i centenari. Es tracta del restaurant de l'Hotel Espanya, situat al costat del teatre del Liceu: "Té el menjador més bonic de Barcelona, al costat del restaurant de decoració modernista hi ha un bar on hi ha una xemeneia d'una bellesa extraordinària. És una obra d'art. Crec que tot el bar s'hauria de conservar com una joia; diuen que la xemeneia la va fer un deixeble de Jujol, és una obra d'art."

I abans de tornar al seu barri de Sant Gervasi per passar la tarda ideal escrivint, Goytisolo caminarà tranquil·lament per les Rambles: "Les Rambles signifiquen moltes coses per mi. És l'única ciutat del món on et lloguen una cadira a cinc duros per veure un espectacle. M'agrada caminar per aquest carrer i observar façanes de les cases... també caminant per aquí em vénen a la memòria records de la meua joventut. Per exemple, recordo que quan jo era jove davant del palau de la Virreina hi havien homes que escrivien cartes per la gent que no sabia escriure. Després, durant l'època de Franco la burgesia acceptava les Rambles només fins al Liceu". Goytisolo coneix perfectament la història de la ciutat i per ell passejar pel barri antic és com fer un repàs al passat de Barcelona: "La ciutat es veu perfectament com ha anat creixent, les últimes muralles eren on hi ha ara les Rambles. Ara en queden els noms com Portaferrixa, Porta de l'Àngel, que indiquen per on s'entrava". Després de passejar, un cop a casa, el poeta trucarà als seus amics per anar a sopar i xerrar amb ells de política i literatura.

El poeta comença el seu dia ideal al Turó Parc. Situat molt a prop de casa seva, Goytisolo porta a passejar sovint el seu nét per aquest parc idíl·lic

Al cafè Velódromo del carrer Muntaner, l'escriptor fa l'aperitiu en aquest dia ideal i recorda els vells temps de tertúlies

Les Rambles és el seu carrer més estimat de Barcelona. Molt a prop del Teatre de Liceu, en el Hotel Espanya es troba el menjador predilect del poeta, de decoració modernista en el mateix restaurant hi ha un bar amb una preciosa xemeneia.